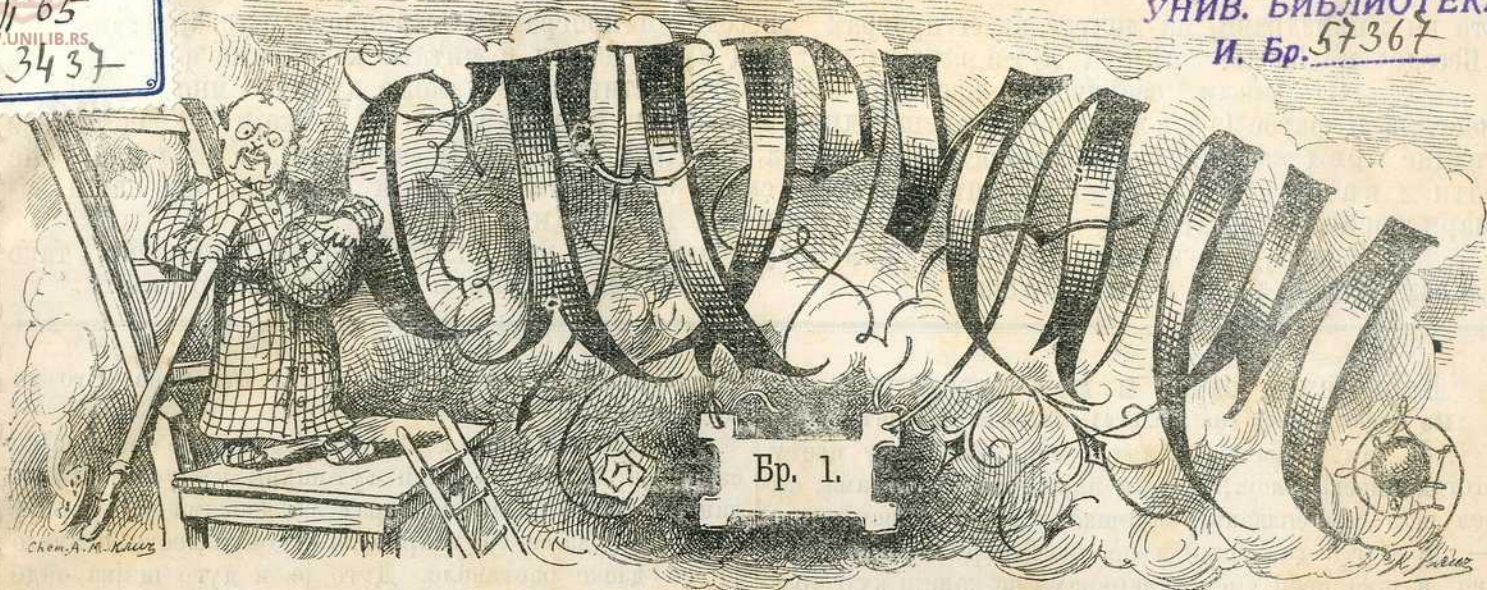

Л 65
www.unilib.rs
3437

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 57367

ВЛАСНИК ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГОДИНА ТРЕЋА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
10. Јануара 1880.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

ЧЕСТИТАМО НОВУ ГОДИНУ!

Чекај, поштовани читаоче, још један „трингелт“ имаш да издаш, па си онда тек миран, онда си тек ушао у нову годину 1880. Знамо да си дао већ свима честитачима по коју пару, дао си оца чару, што те чува од горопадне ватре — па дај и „Стармалом“, који те чува од „тихе ватре“; дао си ноћним стражарима, што ти под пенџерима спавају, — па дај и „Стармаломе“ као дневном стражару, који не спава, но бди над твојом кућом; дао си разносачима партецетлова, па дај и „Стармаломе“, који ти веселе цедуље у кућу носи; дао си пандурима, који увек служе (полицајним) комесарима. — па дај и „Стармаломе“, који је противан комесарима; дао си писмоноши, који ти носи „Пестер Лојда“, „Нову слободну пресу“, „Еџетиртиш“ и друге новине, — па дај и „Стармаломе, који би хтео да твоја кућа те новине никад и не види...

Добро, добро — рећи ћеш ти — а зар је „Стармали“ оздравио? Та сам је казао, да су „доктори“ што га „бехандлују“ преломили прут над њиме.

Ал' ти знаш, драги читаоче, да се доктори много пута преваре и да често народна медицина, народна средства помогну. Кад је „Стармали“ почео тешко да дише, јер није имао паре, онда су почели дугуљасти рецепти (по 1 фор., као што су обично рецепти) са разних страна да стижу, а уз то од разне браће из народа добре и здраве понуде болеснику, те се он опорави, поче заиста лакше да дише, срце му опет закуца а крв се загреје и он дође к себи, а кад је дошао к себи, доћи ће и вама и ево дошао је да вам честита нову годину, а уверен је, да ћете ви руку у џеп, па му пружити

1 ФОР.

као дечку, који сад ступа у своју трећу годину, а он ће за ту форинту купити папир, плајваз и мастила, као што и сва добра деца чине, па ће лепо писати прописе и сваки десет дана — као од сада — шиљати вам да видите како је написао и да нема која крмача.

„Стармали“ уме сасвим самостално да пише, нико му не води руку, нити пише по чијем плајвазу, него он онако шта му падне у главу; он рекне па остане жив. Тако је и до сада било, а ви гледајте да и од сад кад што рекне, да опет остане жив!

„Стармали“ држи да неће бити нужно, да вам свој програм исповеда. Прво што га ви већ знате, а друго што вам сад и онако стижу са разних страна програми — од „Беседа“ и „вечерњих забава“, само што вас ти програми заједно с „беседама“ и „забавама“ много више стају, та само рукавице коштају тромесечну претплату, зато баците рукавицу — —, ал' не, не, то је врло опасно, јер бацање рукавице изазива читаву буну: ено је бацање рукавице Верховаји-Мајтењијеве изазвало у Буда-пешти читав немир и буну, а ви ако одбаците рукавице (не усхтете их купити) изазваћете немир и буну у својој кући и породици; за то нека

ВЕРСИТЕТСКА

сте ви живиздрави, па можете ви и програм „Беседе“ и програм „Стармалога“ усвојити те на „Беседе“ и „Забаве“ ићи, а „Стармалога“ код куће чекати и читати код вруће фуруне.

„Стармали“ обећава, да ако буде доста претплатника, те узможе купити много папира, мастила и фарбе (за слике), да ће израдити на лето и један календар, који ће бити ове године први календар српски (без штемпла, јер други сви имају штемпла). У календару ће бити и вашара, а вашари као што знамо не смеју се држати у сваком месту, а ови наши вашари смеће се држати и у Шатринцима, Бољевцима, Куцури и т. д.

Завршујемо и опет: Честитамо вам нову годину, све вам било сретно и берићетно, тако да вам увек буде до шале и смеја!
Уредништво и наклада „Стармалог“.

Карловачки сабор и моја страданија.

Из писама мога (на жалост) ожењеног пријатеља.

Ја сам у цвету младости моје, али не у цвету стогодишњег алоја, него у најлепшим годинама, та тек што сам солдацију прешао, у коју ме нису узели — не због тога, што ја не би добар војник, бака био, и што неби умео куварицама на капији кур правити, нити што не би знао, као и други солдати, од Кенигреца до Футога трчати, него што при визитацији није било господи по вољи, што сам узане прси и пљоснате табане имао и што сам једним оком у славну комисију, а другим у каплара на десно гледао.

Ја сам у моме веку видео и чуо доста ствари, само још никад нисам видео вршачку слогу, „Обзорово“ поштење и карловачки сабор. Ово ме је последње увек јако тиштало, те кад се јесенас отворио карловачки сабор и нашао комесаров калпак и сабља, наумим тврдо, да ову прилику не пропустим, но да идем у Карловце. Од нашега места Т. у Банату има до Карловаца читав дан путовати. Погодим кола и сутра дан у јутру кренем се на пут. Кад сам се већ од Т. одмакао приметим да нисам понео дувана и цигаре. Ко је обичан дуваница поњаће какав је малер путовати по монотonoј равници, а немат мрве дувана код себе, а ко је страстан пушаница као ја, мора признати, да је то права несрећа и ја од јада нисам знао шта да радим. Једва једном око подне стигнем у К., и ту сврнусмо у „главну“ биртију да одморимо и наранимо коње. Ушав у биртију заиштем, да ми се спреми ручак, но на велику жалост мога изгладнелог благоутробија дознам да за ручак нема ништа, јер касарин из оближњег места није недељу дана клао марвинчета ни доносио у К., а бирташ није ни код куће, но је отишао у поље на радњу.

Ја се погладим по трбуху, те кад су се коњи одморили, кренем се даље и доцкан у вече стигнем у Нови Сад. Ту одседнем у једној гостионици, где добијем неку влажну собу са два кревета — у другом ће спавати неки стран Чивутин. Кад је било у вече дођем ја и легнем, а мој комшија већ спава и тако хрче, као свинче што промукнуто дречи кад га кољу. То хркање трајало је целу целцату ноћ, тако да ни ока склопити нисам могао. Бадава сам му звиждао и викао — он се и не миче, него лежи на леђикао Краљевић Марко па хрче да се сва кућа тресе.

Једва сам дочекао да сване.

Била је субота.

Седнем на кола, па хајд у Карловце, да видим сабор, јер ће тај дан бити седница.

Кад дођем до Ћуприје, а ова отворена. Ето ти моје среће!

Чекао сам дуго док су се провлачиле неке шајке са грађарским еснапом и футошким купусом. На једанпут удари један неповрат са даскама у Ћуприју тако јако, да се сва изкривила на оном месту и многе јој се даске раставиле. Дуго је и дуго шајка онде застала и многи су раденици имали посла док су је претоварили и покренули. Међутим је Ћуприја општењена и морала се оправљати, а о прелазу ни разговора. Шта ми је друго остало, него се на скели превести.

Кад сам у Карловце стигао већ је било подне.

На моју велику жалост чујем да се седница саборска већ свршила, јер није више било ствари тај дан на дневном реду.

После подне видим, где саборски посланици руљом иду у саборску дворану — без сумње ће и после подне бити седница. Тако сам мислио ја, а тако и она браћа, што су се са мном после ручка у кафани картала. Кад сам сретно изгубио управо толико, да би могао поштен грађанин од тога месец дана живети, упутим се у саборску дворану.

Ушав унутра видим где господа посланици седе на својим местима а један попа са плаветном поставом и посувраћеним рукавима устао, те је неки дугачак говор говорио. У очи ми је само пало што нема публике у саборници, него сам био ја сам. Баш ја у том чуђењу а уста један перовођа саборски те ми се приближи и рече: Изволите изићи напоље, јер ово није сабор, него само конференција.

Даклем ја идем читав дан хода у Карловце, да ме истерају са сабора! Срдито одем на поље, грунем вратима тако, да се зацело морао и посланик прота Н. иза сна тргнути, и одем једноме мом давнашњем пријатељу Карловчанину, да га походим.

После те визите отидем у гостионицу, узмем собу и да би осигурао себи конак, платим је унапред бирташу.

Међутим сам се шетао по Карловцима и опет се састанем с мојим пријатељем и неколико његових другова, те се договоримо, да оно вече лепо и заједно проведемо.

Пили смо и певали до близу поноћи, за тим се развијемо, а ја се упутим у моју гостионицу. Ова је била већ затворена. Дуго сам и дуго лупао, док се једва одазове један келнер и запита ме дремовним гласом ко сам и шта тражим. Ја му кажем да отвори врата и да ме пусти у моју собу, но он ми

„отвјешча“ да ни једне собе нема празне, те да нема за ме конака.

Узалуд сам му ја разлагао, да сам ја собу платио и да ме мора пустити, он ми је нешто одговорио, што цензура не може допустити да овде прибележим и мени не оста друго ништа, него или спавати за народност на каквој клупи или целу ноћ по сакатим карловачким сокацима се батргати, односно шетати.

Ја сам гунђао и подмукло грдио не само Карловце и њихов дневни и ноћни ред, него чак ни кесегама у Дунаву нисам дао мира. Ја баш тако гунђам, а пред мене изиђе патрола. Ко си и шта тражиш? запитају ме суровим гласом ноћни стражари. Пошто пасоша нисам имао а и не могах их уверити да сам поштен човек, а и пошто су баш пређашње ноћи похарали неку удовицу и однели јој сву маст, судуке и суве шљиве, то мене патрола као позривог ухвати, одведе у варошку кућу и затвори у неку мрачну комору, у коју човек из сажалења ни дрва не би товарио.

Сутра дан ме варошки капетан, пошто је увидео да нисам никакав „њушкало“ пусти и тако ја увидим опет светлост дана.

Недеља је била, те нема саборске седнице.

Како сам ноћу озебо, почне ме зуб јако болети, тако да су ми светлаци на очи излазили. Решим се и одем берберу да ми извади. Трипут је кљеште мењао, на једанпут пуче мој зуб на две поле и ја с крвавим устима оставим берберницу, проклињући и час, кад сам се Карловаца зажелео, као бајаги да су Карловци криви што ја имам рђаве зубе, а берберин рђаве кљеште.

Наумим да још једанпут потражим мога пријатеља, да се опростим с њиме, те да се чистим док сам још читав.

Пријатељ ме одведе својој кући а његова сестра ме послужи добрим вином и самотоком. Њене очи су прве биле, које су ме мило и својски гледале! са свим друкчије, него ли очи стражареве, капетанове и берберинове. То је био мелем мојој души и шта ћу ваздан да отежем -- ја се у њу заљубим. Овај покрет у моме срцу саопштио сам после и моме пријатељу и он није био противан, да ми своју сестру даде за жену.

* * *

Ја сам се оженио и сада после два месеца сећајући се пута мога на карловачки сабор грозим се кад помислим, да сабора видео нисам, а толики су ме малери постигли: заборавио дуван, у К. нисам имао шта јести, у Новом Саду нисам могао због хркања да спавам, на сабор се задоцнио, истерали ме из дворане, ноћио у бувари, скрљали ми зуб и — оженио се.

Аб.

Филозофија живота.

Благо оном који покрај лепог здравља
На дугове своје сасвим заборавља!

Јеша и Неша.

(Крилов.)

Помози Бог кума Јешо!“ —

„Бог помого кума Нешо“ —

„Но како ми живиш прико?“ —

„Јао куме као нико. —

О шта јадан ја дочека

Ти и незнаш, зло из прека.

Разгњеви се Бог на мене

Изгоре ми кућно слеме,

Сад по свету лутам тако“ —

„Ал за бога Јешо како?“ —

„Ето тако;

О Божићу частили се,

Добри људи напили се;

Ја са свећом у ар сићем

Чиле коње да обиђем,

У глави ми с' врти чигра,

Око мене све ко игра; —

У тој игри, где несреће,

Са чирака неста свеће,

Букну сено, кућа, све,

Све што имах изгоре.

Ал ти како?“ — „Зла несрећа

И мене се Бог не сећа

Ето видиш, сакат оста;

Али опет, опет доста

Кад жив оста. —

О Божићу и код мене

Скупише се добри људи;

Да с' у друштву Бог помене

Да с' поигра и загуди.

Ја ти сићем у подруме

Да наточим вина куме!

Па да пијан не посрнем,

Да се кућа не упали,

Сасвим другче ја обрнем:

Ја угасим свећу; али

Мердевине на се свали

У ономе мраку; ето

Прегњави се као псето —“

„Кор'те себе пријатељи“

Брат Степан им на то вели:

Нит се чудим, нит вас кудим,

Што без куће Јеша оста

А кум неша сакат поста;

И са свећом пијаи врат сломије,

А куд грђе кад му ни ње није!

Н. В. Ђорић.

Прва дужност.

Панта је полагао испит да постане натарош сирјеч домин. На испиту добије међу осталим и ово питање:

— Шта је Ваша прва дужност, кад постанете натарош?

— Да платим алдума ш, одговори Панта.

Једној госпођици.

На судбу си своју кивна
Што си тако вита, дивна,
— а и новца имаш доста,
Па девојком седа оста!

Ал' немој се љутит' боме —
Ти си узрок свему томе,
Јер млађана док си била
По небу си носом рила.

Нег другама млађим кажи,
Шта лепота данас важи
И богатство; све бадава
Ако памет неје здрава!

Д. Прерадовић — В.

Из заљубљеног писма
једнога медицинара.

— — — — Сад да се приватим мало мо-
јих приватних послова. Био сам дуго време не-
што зловољан, пак да се одобровољим — заљубим
се. Роза се зове. После првог састанка и растанка
с њом отишав кући да растерам мисли о њој, узнем
књигу, преврнем лист а оно стоји болест: **Roseoli**,
Ајак, то не ћу да читам, сећа ће ме све на Розу.
Дај штогод друго. Нађем „ротлауф“, стоји нема-
чки „Gesichts-rose“; шта зар опет Роза, пак још
и Gesichts“, да ме сећа на њено румено лице. Не-
ћу, сад ћу баш заборавити на румене образе, хоћу
да читам „бледобољу“; — ено га виш! Латински
стоји: **Chlorose!** Ајд књигу од куд си и дошла! Хоћу
баш упркос сам себи да читам какав роман. Прво
ми паде шава: **Der Matrose**“. Јест то ми треба!
Овамо какве стихове: **Die Rosen** беху први које
сам зграбио. Не треба ми ништа, нећу ни „Р-
ужицу од Јелограда“, идем од куће. Први кога сам
срео био је мој Чивутин **Розенбаум**. Малер! Одем у
апотеку, да попијем чашницу горке ракије, а дође
једна девојчица, па ниште „**Розенвасер**“. Малер! Ју-
рнем на поље из апотеке, одем у кафану, зграбим
новине, у листи путника стоји: **Розен**, von Belgrad.
Ви ћете мислити да вас ја варам, али није
и стина.

То је моја приватна ствар, т. ј. не ствар,
него персона. Професори граматике праве ту неку
разлику, мал не рекох: **розлику**.

Ваш Розмир с. р.

Д е д' т о!

Лако је стручњацима погодити, кад ће бити ве-
лике воде и потопити Пожун, Пешту, Нови Сад,
Сегедин и т. д., али дед нека они погоде кад ће
бити потопљен Ириг!

Кум.

Ћира. Бога ти, Спиро, шта ће бити од те ве-
лике воде, да се нећемо морати селити?

Спира. Та кад нас није могао жив Венкхајм
натерати да се селимо, ваљда неће баш ни мртва
вода.

Ћира. Него кажи ти мени шта ће тај Хор-
ватовић тамо у Италији?

Спира. Отишао је да се лечи.

Ћира. Да неће „Пестер Лојд“ изнети да је
отишао да се састане тамо с Кошутом и Гарибал-
дијом!?

Ћира. О мај Спиро је с' видио развалине наше
аутономије?

Спира. Развалине сам видио ал' не видим док-
тора Јеремијина да плаче над њима.

Ћира. Је с' чуо Спиро како хрвацки жандари
обијају по Босни ћирилицу са црквених звона?

Спира. Онако ће им наопако и звонити.

Ћира. Туже се јадни Бошњаци кнезу Виртен-
бергу да немају леба.

Спира. А шта им он вели на то?

Ћира. Вели им нек једу земичака.

Ћира. Је с' чуо Спиро да Тиса пада?

Спира. Пада ђаволску матер, кад се срушио
крст са магарчевог брега у Карловцима.

Ћира. Није се срушио, само се у даљио.

Ћира. Је с' чуо шта каже мајор Виловски?

Спира. Па шта каже?

Ћира. Да ће Дунав подавити Н. Сад.

Спира. То је добро, бар ће вода однети два ми-
лијона анлаја, а донети три милијона прилога па опет
ћемо бити у профиту.

У Ш Т И П Ц И.

△ Клир је у Аустрији напредне партаје, а не као иначе конзервативан. Ко не верује, нека прочита изјаву Дра Клира у новинама, који је члан клуба „der Fortschrittspartei“.

○ У „Листу за народ“ бр 1. стоји: „Наплаћена писма не примају се“. Он дакле франкирана писма не прима; ово нека знају његови дописници.

§. Рана, што је Мајтењија задао Верховаију опасна је. И оно је тешка рана била, што је Мајтењија нама Новосађанима задао, само што се онда пештански новинари за рањеника нису тако заузимали, као сада.

= Искусни подрумари хвале овогодишња вина и срањују га по квалитету са оним од 1838 године. Само да не буде ове године и вода онака, као г. 1838 (кад је Пешта потопљена).

□ Трговци са храном уверавају, да ће на пролеће кукуруз да скаче (кад жене стану кокати кокице).

? У Србији се дакле увађају нове мере. Богме и желети је, да се у многим стварима нове мере предузму.

≡ У Београду ће од нове године да излази велики лист „Видело“; и треба, јер „Исток“ је био само мали ристић, хоћу рећи листић.

! Сарадници у редакцији рањенога уредника Верховаије псују го сино тане.

δ Један путник преводи ону песму: „Обидите луде Сионъ“ овако: „Обиђите, људи, Карловце!“

У Карловци дакле нема више патријара, него му је наименован заступник; а на сад се вршачки заступаши немају чега више бојати, кад је начело заступства у јерархији уведено.

Аб.

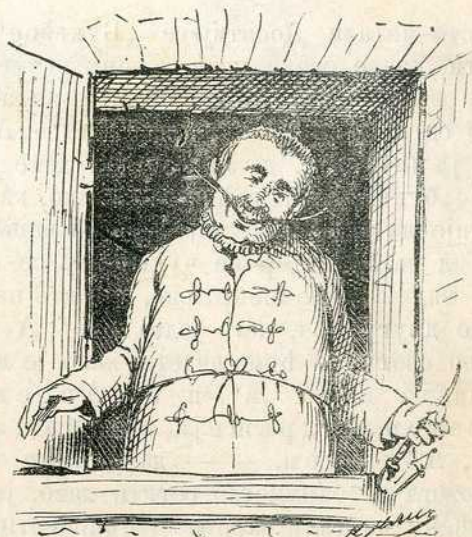
Н е м а п с у је.

На неком манастирском бунару црпео је воду цео прѣвор. Међу овима је био и један немац, не по народности, него је био нем, није могао да говори. Некакав прѣворац по имену Мита такође је дошао по воду и отимајући се с немим за првенство, који ће т. ј. први заити воде, разљути се, те ћуши немог што је игда могао. То опази игуман манастирски, који је случајно туда наишао и стаде Миту карати и питати, што туче сиротана тога. Мита кад опази игумана збуну се и да се извини рећи ће: Та како га неби ћушио, кад ми је опсовао свеца!

(Он је био уверен да ће се пред побожним калуђером тиме оправдати, а у забуну и фришкоћи заборадио је, да нем човек не може псовати свеца).

Жи н о р Л а ц и.

Кад је читао да ће „Стармали“ престати.

Tehát наша „Стармали умрла! Szegény fiú! Сирота дете! То је добра дете било, мене никад не дираш кад спаваш. Мене она здраво волела кад сам била далеко од њега. Мени често поч дала шаком по образу. Csakugyan добро дете! Sajnálom, жао је мене што нећеш више да изађеш. Сад ћеш мораш сироти Раци држиш само „Болонд Мишка“ и „Иштекеш“. Хе угу ван кад човек не чуваш своје здравље!

Кад је читао, да ће „Стармали“ опет излазити.

Teremtettel! Опет новине лаже! Сад опет кажи да излазиш то проклето „Стармали“! Azebatta! А пре писала да не може да издајеш јер Раце држиш оно швапско „Кикерик“. Сад ћеш опет грдиш Мађари, наше добре Тиса и Андраши. Сад ћеш опет кажеш да Раци оно Török истерале из Будима! Сад ћеш опет грдиш оно nemesember што тучеш оно Верховаји, што једеш мађарске немеш! Az ebata.

Б у к в и ц е.

А.

Ако сте читали Доситијеве „Буквице“ морали сте опазити, да се свака почиње оним писменом, које јој стоји у наслову и тако је он цео алфабет прошао. Тако се писмо „А“ почиње овако: „Аз просто говори се ја (я)“ и т. д. Ја сам као дете читајући доситијеве „буквице“ највећма се чудило, како је могао Доситије да нађе реч, која почиње баш оним писменом! Сад овако матор не чудим му се ни мало, шта више видим да је шепртљио, јер ето ни на „А“ није нашао другу реч, него једва „Аз“. А осврнимо се данас по свету, па ћемо видети, како је лако наћи лепих речи на писмо „а“, н. пр. Анђелић, администратор, Андрашија, ајзбан, аристократија, Абуказем, — да збиља, Абуказем! Та овога се бар могао сетити лако, јер он му је кум рођени он га је крстио у приповетци: „Абуказем-Тамбурове папуче“!

Данас дакле, кад хоће човек да чита коме „буквице“ а он кад је код писмена „а“ не зна коме ће пре, да неби учинио коме криво. Најправедније чине они што пишу речнике, јер они, да не би некога и ништа увредили, доносе све речи у алфабетском реду, па тако ћемо и ми, да нам се не би пребацило, да кога запостављамо. Даклем:

Али-бунар. — Ово је место због тога славно што се „Вашари“ у свима календарима њиме започињу. У најновије доба хоће да му промену име и да се од сада зове: **Али-подрум**, јер Али-бунар је турска реч и вређа српско уво.

Аристократија. — Код Мађара је аристократа онај, који има нобл-пацију убијати у дујелу људе. Ко то не уме то је кукавица и *misera plebs*. У Пешти су ономад услед таквог једног убијства викали: Доле слупежима у фраку! Ово је још добро, ал' би рђаво било, да је огорчена светица викала и захтевала: „Горе слупежима у фраку!“

Администратор. — Кад се ко здружи с министром, онда постане лако администратор.

Андрашија. — Кад је „Мор“ свој „шулди-кајт“ учинио, а он онда може ићи.

Анђелић. — Анђелић на небу знамо шта је, ал' има их и који су отпали од неба. Читај Данте-а Алигијера.

Ајзбан. — Ово је за Нови Сад, Чеб и Гложане излишна ствар, јер Нови Сад има свој тиров канал, а преко Чеба и Гложана ићи ће сад и онако Дунав, као што кажу стручњаци, дакле комуникације доста и далеко ћемо отићи.

Авала. — Знаменита је због тога, што се види са иришког брега, и што многи песници своју музу са Авале, место са Олимпа призивају; разликује се од магарчевог брега по томе што је Авала даље од Карловаца.

Архимандрит се зове онај трбу, који је највећи и има црвен појас и камилавку.

Адва је слаткиш, који преноси из уста у уста дифтеритис, кад т. ј. једно дете загрисе па дода другом.

Арнаути су противници оне пословице, која каже, да с комшијама треба добро живити.

Аустрија је она држава, у којој се налази место Вршац и у њему прота Фила. Ово је место скопчано жељезницом са Сомбором и тако се — кад се хоће — може врло лако из Сомбора у Вршац отићи, н. пр. ако је човек комесар.

Адреса. — Има је две феле: адреса већине и адреса мањине. Адреса мањине је обично паметнија ал се увек адреса већине прими и усвоји. Такви су обично људи!

Аб.

Рачунски задатак.

Један пријатељ наш из Сентомаша задао нам је једну тешку рачунску задаћу и ми немогући је сами решити, износимо је овде, па нека штована публика изволи мало се промучити:

„Кад један српски учитељ негде у Америци добије у очи нове године на картама 700 фор., колико су онда они други изгубили и колику плату треба општина таквим учитељима да одреди, како би свој „фергнигн“ целе године терати могли?“

Није велики нос.

Адвокат Н. био је момак за женидбу. Чуо је за једну добру партију у С., те саопшти то и једном своме пријатељу. Овај га стаде одговарати говорећи, да му се та женска неће допасти, јер има дугачак, врло дугачак нос. Али адвокат се не даде заплашити, него се реши да иде са својим проводацијом у С, да виде девојку. Срце га је тамо тим већма вукло, што је знао да она има као мираз једну велику двокатну кућу. Кад одоше и видеше девојку, пођу натраг, а проводација ће запитати младожењу:

— Но, амице, како вам се допада девојка?

— Кажу — одговори ђувегија — да има велики нос, али ја срањујући њезину кућу са њеним носом налазим, да нос није велики шта више сасвим се губи спрам оне кућерине, и ја пристајем дакле да је узмем.

Да га несећају.

Један професор је становао на свињској пијаци. Неки ђаци његови, који су га јако мрзили почеше у школи лармати и за време предавања неки су се бацали којечиме на њега. На то ће он флегматично рећи својим ученицима: „Господо, ја вас молим вас ради, да ме не сећате на пијаци, на којој ја станујем.“

Ово је помогло и наскоро наступи мир међу слушаоцима.

Мото:

Сваки часак смеја, наставља
по један цол на наш живот.

1.

Један сељак имао неки процес, те оде неком адвокату, који није био баш од најправичнијих људи, да иште савета, како ће парницу добити. „Добро — рече адвокат, — ја ћу ти казати шта да чиниш, али ако ћеш ми дати за то два дуката“. — Сељак му обећа. — „Е добро“, рече адвокат, „главно је то да све одричеш, ништа да не признаш“. — „Добро“, рече сељак и хтеде да оде. „Хеј чекај, најпре ми плати она два дуката“ повиче адвокат за њим. — „Каква два дуката! Нисам ја вама ништа обећао!“

2.

Тврдица неки, чија су деца увек гладна била, запита једном при ручку свога десетогодишњег синчића: Јел ти деране, шта би ти најволео да будеш? — „Сит“, одговори дечко оцу.

3.

Један отац је световао сина да ујутру ваља рано устати. „Тако је“ — вели — „један човек рано уранио, па идући путем нашао кесу пуну новаца“. „Јест“ — одговори дечко — „ал’ онај је још раније морао устати, што је изгубио ту кесу“.

4.

Два бесна хусара пројаше преко неког поља, где је баш један сељак нешто сејао. „Тако, тако, рекоше они, ти сеј, а што сејеш ти то за нас сејеш“. — „Добро, одговори сељак, нека је за вас, јер ја сејем кудељу“.

5.

Стари удовац. А зашто нећеш да поћеш за мене! Та ја имам новаца, па кад ја данас сутра умрем, добићеш велику двокатну кућу.

Служавка. Да, кад би ја знала, да ћете ви данас сутра умрети, али могло би то и дуже трајати.

6.

Ђак. Поздравио вас мој отац и послао вам је

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег у сваком месецу. Годишња цена 4 ф. погоднија 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ову котарицу лука и кромпира и молио да мени гледате мало кроз прсте.

Учитељ. Јеси чуо деране, то ја примити нећу, ваљан учитељ се не даје подмитити. Иди тамо у кујну код моје жене, можда ће она примити.

7.

Госпођа бароница Н. тако је чисменка, да њена куварица штрудлу само у рукавицама сме месити.

8.

— Дајте ми десет комада цигара оних по два новчића.

— Изволите, ал’ ево вам и неколико жигица, па молим вас немојте цигаре овде у дућану да палите, него изволите тамо на сокаку.

9.

Трговац неки хвалио је своју робу једној госпи овако: „Милостива госпо, ова ће вам материја вечито трајати, а после можете од ње сукњу начинити.“

10.

Неко је у друштву приповедао једну дугачку приповетку, којој никако краја не беше. Једном се у друштву досади те ће рећи: „Молим вас пожурите се с вашом приповетком, јер ја морам кроз четир недеље на пут се кренути!“

11.

— Какав си ти поклон купио твојој женици сад за нову годину?

— Ја сам заложиио њен златан сат и ланац, па сам јој купио нову хаљину.

12.

Један ђак се извињавао пред учитељем што није био јуче у школи тиме, што вели: Имали смо господине у нашој кући велику свечаност“. — А каква је била то свечаност?“ запита учитељ. „Молим клали смо свиње.“

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарииу А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА :

Календаре за 1880

„Орао“ велики илустровани календар, 11 табака са 29 слика	50 н.
— са таблицама за белешке сваког месеца	55 „
„Царић“ мали календар са сликама	20 „

Књиге за школу и народ:

ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА.

1. Хемија од Х. К. Роское, професора хемије у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. рефента. Са 36 слика, укоричена 50 „
2. Физика од Балфур Стеварта, професора физике у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића школ. референта. Са 48 слика укоричена 50 „
3. Физикална географија од А. Гејкије професора геологије у Единбургу. Српски превод од Лазе Пачуа, ур. „Страже“. Са 20 слика, укоричена 50 „
4. Геологија од А. Гејкије, професора геологије у Единбургу. Српски превод од Л. Пачуа, уредника „Страже“. Са 47 слика, укоричена 50 „
5. Зоологија од О. Смита, професора зоологије у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укоричена 50 „
6. Астрономија од Н. Локиера, члана краљ. друштва у Лондону. Српски превод од др. Ђорђа Натошевића глав. школ. референта. Са 47 слика, укоричена 50 „
7. Ботаника од Х. А. де Барри, професора ботанике у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укоричена 50 „

Укупна цена свих 7 књига стоји 3 ф. 50 н. за Аустро-Угарску, а за Србију и друге крајеве српске 40 гроша или 6 гроша поједина свеска.

Као десета свеска ове библиотеке изиће ће за кратко време: *Помоћ у нужди и опасности, док не дође лекар.*

Књиге за школу.

Бунвар са сликама за српске основне школе	20 н.
Упутство уз бунвар за основне школе	10 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учитељске школе у Карловцу, цена	80 „
Велика катавасија	1— „
Мала катавасија	20 „
Ѓимнастичке игре са сликама од Ђ. Глибоњског,	1— „
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама	10 „
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 „
Нове метарске мере	10 „

Најважнији проналасци у XIX. веку. Написао Стеван В. Поповић, енар. школ. рефер. Са 45 слика. Цена је књизи . . . 1 ф. 50 н.
Енох Арден од Тенисона, превод Змај-Јована Јовановића, . . . 50 „
Из српскога живота приповетке Стевана В. Поповића . . . 1— „

„Здравље и напредак наше деце“, за народ написао Др. Милан Јовановић-Ватут	60 „
О дифтеритичној вратоболи, за српске матере написао др. И. Огњановић	20 „
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић	20 „
Русија и балканско питање	40 „
Српске народне здравице о славама, крпом имену и другим приликама како се наздрављају у Боци Которској у Херцеговини, у Босни, у Србији и у Црној Гори. Издање за народ, цена	20 „
Завјет Ивањској градини Босанска приповјетка од П. Деспотовића, цена	20 „
Мала библиотека свеска I	10 „
„ „ „ II	10 „
„ „ „ III. „Новина“ I	60 „
„ „ „ IV. „Новина“ II	80 „
„Илустрована ратна кроника“, седам свезака 29 табака са 104 слике, у меком повезу	3— „
„Илустр. ратна кроника“ у лепим тврдим корицама	4— „
Из природе, чланци за старо и младо	20 „
Како ваља ђубрити	20 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. I са сликом кнеза Николе	10 „
Мала Лазарица, песме за народ књ. II са ликом кнеза Милана	10 „
Поријекло Зимонића породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом поп-Богдана	20 „
Како се чува и негује здравље женскиња и мале деце од др. Љ. Радивојевића	20 „
Увео листак, приповетка	50 „
Српски ријечник за кованције	10 „
Знаменити Бонели I. Пише Т. Крстов	10 „
О телесном одгајивању деце	20 „
Јадници I, II, III и IV свеска, свака по	70 „
„ „ V, VI, VII и VIII. „ „ „	50 „
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 „
Народни људи од Дона Емилијана Кастелара	12 „
Термолама приповетка Михајла Чајковског	10 „
Атаман приповетка Михајла Чајковског	10 „
Један лист из физике социјалне	50 „
О Енглеској од Х. Хајна с немачког превео Мита Ракић	50 „
Права историја или сван на своје место од Виктора Ига с француског превео Мита Ракић	15 „
„Пољубац“ весела игра у 4 радње, написао Лудевит Доци пр. Мита Поповић раб. 25%	50 „
Бачванске песме, скупио и издао Стеван Бошковић I и II песме девојачке, III песме сватовске, IV песме из српско-турског рата V поскочице, рабат 25%	50 „
Вјерозаконско учење Талмуда или огледало чивутског поштења од Васе Пелагића	10 „
„Из позоришта“ прве белешке, написао Св. Вуловић	50 „
Херцеговачко робље од Чермака мање слике	40 „